

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobkyně: **R. K.**, zast. JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou, se sídlem AK v Litoměřicích, Sovova 709/5, PSČ 412 01, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem v Jihlavě, Žižkova 57, PSČ 587 33, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2013, číslo jednací: KUJI 46007/2013, sp. zn. OOSČ 455/2013 OOSC/157, **t a k t o :**

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobkyni vrátí Krajský soud v Hradci Králové po právní moci tohoto usnesení zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,--Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod (dále též „správní orgán“) ze dne 29. 4. 2013, č. j. DOP/5544/2012-6 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a to podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), jako opožděné. Uvedeným rozhodnutím správního orgánu byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to v souvislosti s porušením § 18 odst. 4 téhož zákona. Jmenovaná totiž jako řidička osobního automobilu Volkswagen Passat, registrační značky, dne 10. 11. 2012 v 9:58 hodin, na silnici č. III/03811 v obci Vysoká, okres Havlíčkův Brod, kde je stanovena rychlost do 50 km/h, překročila nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 44 km/h. Žalobkyně napadla shora uvedené rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou odůvodnila následujícím způsobem.

I.

Obsah žaloby

Žalobkyně předně uvedla, že prvoinstanční správní rozhodnutí jí bylo doručeno do vlastních rukou dne 30. 4. 2013. V té době nebyla zastoupena. Podle žalovaného podala žalobkyně odvolání prostřednictvím zmocněnce dne 14. 5. 2013

e-mailem bez důvěryhodného elektronického podpisu (v tom se žalobkyně ztotožňuje s tvrzením žalovaného), a toto nepotvrdila ve lhůtě 5 dnů v souladu s § 37 odst. 4 správního řádu. Tento závěr však již žalobkyně nesdílí z následujících důvodů.

Žalobkyně tvrdí, že dne 20. 5. 2013 v 18:24 hodin odeslala prostřednictvím veřejné datové sítě e-mail se zaručeným elektronickým podpisem na podatelnu správního orgánu, který byl potvrzením podání odvolání, které učinila již dne 14. 5. 2013 prostřednictvím veřejné datové sítě bez zaručeného elektronického podpisu. Na důkaz toho se dovolávala přílohy připojené k žalobě, nazvané „*Potvrzení o odeslání e-mailu*“. Dodala, že případně-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den podle § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu. Jedinou spornou věcí tak podle žalobkyně je, zda dne 20. 5. 2013 učinila prostřednictvím svého zmocněnce potvrzení podání opatřené zaručeným elektronickým podpisem. A žalobkyně pokračovala, že: „*K tomu žalobkyně jako důkaz připojuje originál .eml zprávy z Microsoft Outlook, opatřené elektronickým podpisem. Takovýto formát zprávy je nezfalšovatelný, v případě pochybností soudu navrhuji provést znalecký posudek předmětného .eml souboru s potvrzením podání, který by případnou jeho úpravu (díky zaručenému elektronickému podpisu) odhalil.*“ K prokázání tohoto žalobního tvrzení v případě pochybností navrhovala provést i důkazy další, konkrétně požádat o potvrzení o odeslání uvedené zprávy společnost Centrum Holdings, s.r.o., jako provozovatele serveru centrum.cz a obchodní společnost Seznam.cz, a.s., jako provozovatele serveru seznam.cz. Žalobkyně v těchto souvislostech zdůraznila, že předložila nezvratný důkaz o tom, že zpráva ze dne 20. 5. 2013 (potvrzení odvolání opatřené zaručeným elektronickým podpisem) bylo učiněno.

Žalobkyně uzavřela žalobu s tím, že: „*K zachování lhůty dle ust. § 72 s.ř.s. žalobce uvádí, že k doručení rozhodnutí žalovaného došlo dne 12. 2. 2014 při osobním nahlédnutí žalobce do spisu. Byť bylo rozhodnutí vyhotoveno již dne 1. 7. 2013, žalovaný jej nevypravil k doručení (Důkaz: PŘÍLOHA 2 – Rozhodnutí žalovaného + obsah spisu, ze kterého vyplývá, že rozhodnutí žalovaného je obsaženo na listu č. 70 – 72, kdy z kopií těchto listů je zřejmé, že jejich součástí není doručenka, ale toliko text rozhodnutí).*“

Vzhledem k výše uvedenému navrhovala zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 28. 4. 2014. Konstatoval v něm, že žaloba byla podána po uplynutí dvouměsíční lhůty, kterou § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), stanoví pro její podání. Žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobkyni oznámeno prostřednictvím jejího obecného zmocněnce dne 2. 7. 2013. V předmětné věci bylo zmocněnci doručováno postupem stanoveným § 19 odst. 3 a odst. 8 správního řádu. Zmocněnec v závěru odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně požádal o doručování písemností na e-mailovou adresu a vzhledem k tomu, že následující den po odeslání rozhodnutí potvrdil ze své e-mailové adresy jeho přijetí, bylo rozhodnutí

tímto dnem (2. 7. 2013) doručeno a nabylo právní moci. Vzhledem k tomu, že žaloba byla podána u místně nepřislušného soudu v Českých Budějovicích dne 4. 3. 2014, navrhuje žalovaný, aby byla jako opožděná odmítnuta.

Pro případ, že soud dospěje k jinému závěru a bude se žalobou meritorně zabývat, žalovaný navrhuje, aby byla jako nedůvodná zamítnuta. Důvody, pro které bylo odvolání žalobkyně zamítnuto jako opožděné jsou podle žalovaného podrobně uvedeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a proto na ně odkázal.

III.

Jednání krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně se k výzvě o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádřila. Krajský soud měl proto v souladu s citovaným ustanovením zato, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. O tom byli účastníci řízení ve výzvě výslovně poučeni. Krajský soud poté přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

IV.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Žalovaný odůvodnil napadené rozhodnutí v části týkající se úvah o včasnosti podání odvolání žalobkyně proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí následujícím způsobem:

„(-) Písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí bylo R. K. doručeno dne 30. 4. 2013.

Dne 14. 5. 2013 došlo správnímu orgánu I. stupně elektronické podání R. K., nepodepsané uznávaným elektronickým podpisem, kterým se jménem R. K. proti napadenému rozhodnutí odvolal. Přílohou této e-mailové zprávy byla plná moc datovaná dnem 26. 4. 2013, zmocňující R. K., aby R. K. v předmětném správním řízení v plném rozsahu zastupoval.

Dne 6. 6. 2013 došlo správnímu orgánu I. stupně další elektronické podání Romana Kříže, tentokrát již podepsané uznávaným elektronickým podpisem, kterým odvolání doplnil. Součástí tohoto podání je obsáhlé odvolání R. K., které prostřednictvím zmocněnce R. K. podala proti napadenému rozhodnutí, a plná moc ze dne 26. 4. 2013, prokazující zmocnění R. K. k zastupování R. K.

R. K. mj. uvedla, že odvolání učinila v zákonem stanovené lhůtě, neboť dne 14. 5. 2013 bylo podáno blanketní odvolání, které bylo ve lhůtě 5 dnů potvrzeno e-mailem a následně i bez výzvy správního orgánu I. stupně doplněno. Dále se odkázala na § 83 odst. 2 správního řádu s tím, že odvolání je podáno ve lhůtě 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, protože poučení v napadeném rozhodnutí není úplné – nebyla poučena, k jakému správnímu orgánu se odvolání podává, když správní orgán nebyl vedle názvu identifikován adresou sídla obce a její povinností není znát

adresy více než 6000 obcí v České republice. Vlastní odvolání poté směřuje proti namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, procesním pochybením správního orgánu I. stupně, proti skutkovým zjištěním a rozsahu provedeného dokazování. (Pozn.: odvolání v plném znění je součástí spisového materiálu).

Správní orgán I. stupně předložil odvolání R. K. spolu se spisovým materiálem krajskému úřadu jako příslušnému odvolacímu orgánu, přičemž konstatoval, že odvolání bylo podáno opožděně. Ve svém stanovisku uvedl, že dne 14. 5. 2013 byl na e-podatelnu Městského úřadu Havlíčkův Brod zaslán e-mail bez zaručeného elektronického podpisu. Tato skutečnost byla na podatelně ověřena. Jelikož písemnost nebyla v zákonné 5 denní lhůtě zákonnou formou potvrzena, nesplňuje náležitosti řádného podání. Napadené rozhodnutí proto nabylo právní moci dne 16. 5. 2013. Následně dne 6. 6. 2013 bylo na e-podatelnu Městského úřadu Havlíčkův Brod zasláno doplnění odvolání od R. K. v elektronické podobě se zaručeným elektronickým podpisem, tzn. správní orgán I. stupně je považuje za opožděné.

S ohledem na výše uvedené se krajský úřad v první řadě zabýval otázkou, zda R. K. podala odvolání včas, v zákonem stanovené lhůtě podle § 83 odst. 1 správního řádu. Písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí bylo R. K. **doručeno do vlastních rukou dne 30. 4. 2013**. Doručováno bylo přímo jmenované, neboť v té době nebyla v řízení zastoupena obecným zmocněncem R. K. (správnímu orgánu I. stupně nebylo prokázáno zmocnění k zastoupení podle § 33 odst. 1 správního řádu). Ode dne následujícího po dni oznámení napadeného rozhodnutí (tj. ode dne 1. 5. 2013) počala běžet zákonem stanovená 15denní lhůta pro podání odvolání, která marně uplynula dnem 15. 5. 2013. Jelikož R. K. v této lhůtě odvolání nepodala, **napadené rozhodnutí nabylo dne 16. 5. 2013 právní moci**.

K odvolání, které R. K. zaslal správnímu orgánu I. stupně prostřednictvím veřejné datové sítě dne 14. 5. 2013, nelze přihlížet, neboť zpráva nebyla podepsaná uznávaným elektronickým podpisem a ve smyslu § 37 odst. 4 správního řádu nebyla ve lhůtě 5 dnů potvrzena zákonem předpokládanou formou – tj. písemně, ústně do protokolu nebo v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem. Ačkoliv zmocněnec R. K. v podání ze dne 6. 6. 2013 uvedl, že odvolání bylo podle § 37 odst. 4 správního řádu potvrzeno, správní orgán I. stupně na podatelně Městského úřadu Havlíčkův Brod ověřil, že se toto tvrzení nezakládá na pravdě. Žádné potvrzující podání nebylo v zákonné 5 denní lhůtě na podatelnu doručeno.

(-)

Krajský úřad uzavírá, že odvolání bylo dne 6. 6. 2013 podáno opožděně, protože 15denní odvolací lhůta podle § 83 odst. 1 správního řádu marně uplynula dnem 15. 5. 2013 a 90denní lhůtu podle § 83 odst. 2 správního řádu nelze na daný případ vztáhnout. Odvolací lhůtu tedy nelze mít za zachovanou a napadené rozhodnutí nabylo dne 16. 5. 2013 právní moci. **Pravomocné rozhodnutí správního orgánu I. stupně již nelze napadnout řádným opravným prostředkem. Z tohoto důvodu krajský úřad odvolání zamítl jako opožděné v souladu s § 92 odst. 1 správního řádu.**

Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobkyně uplatnila v podstatě jedinou žalobní námitku, a to, že podala odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ze dne 29. 4. 2013, č. j. DOP/5544/2012-6, včas. Oproti žalovanému totiž tvrdí, že ve lhůtě 5 dnů potvrdila odvolání ze dne 14. 5. 2013 emailovou zprávou odeslanou správnímu orgánu dne 20. 5. 2013, v 18:24 hodin a podepsanou zaručeným elektronickým podpisem. Žádná taková zpráva se ale ve správním spisu nenachází. Správní orgán přitom důvodnost tohoto tvrzení na své podatelně přešetřoval, jak je zřejmé ze správního spisu, nic takového však nebylo zjištěno. Žalobkyně sice na podporu uvedené žalobní námitky předložila krajskému soudu „Potvrzení o odeslání e-mailu“ (a to konkrétně Krajskému soudu v Českých Budějovicích, když při podání žaloby pochybila v místní příslušnosti soudu), níže podepsaný krajský soud má však tento podklad, jenž by podle ní měl prokazovat odůvodněnost tvrzení žalobkyně, za irelevantní. Žalobkyně totiž předložila návrh na provedení důkazu ve formě vytištěné obrazovky elektronického prostředku („printscreenu“), z něhož měla být zpráva ze dne 20. 5. 2013 odeslána, tedy dokladem, který nemá zaručenou vypovídací hodnotu, zvláště pak o tom, zda byla doručena správnímu orgánu. A právě na této skutečnosti nemohou nic změnit ani další žalobkyní navrhované důkazy. Při posuzování věrohodnosti tvrzení žalobce ohledně podání ze dne 20. 5. 2013 bral krajský soud v úvahu i skutečnost, že žalobkyně si „*může tvrdit bez následků cokoliv chce, může i beztrestně lhát*“ (na rozdíl od správního orgánu). Tvrdí-li však něco, bylo plně na ní, aby to též doložila. Krom toho nemohl krajský soud nevidět, že uvedený způsob obrany, točící se kolem e-mailové komunikace, používá R. K.. (dá se skoro říci „lidový“ obecný zmocněnec přestupců na úseku provozu na pozemních komunikacích), natolik často, že již lze mluvit o účelové a záměrné taktice směřující jen k prodlužování řízení. Ostatně ani po rozumu selském nelze vysvětlit skutečnost, proč jmenovaný v elektronické komunikaci se správními orgány odesílá e-mailové zprávy střídavě se zaručeným elektronickým podpisem a bez nich.

Na uvedená jednání ostatně již také reagovala judikatura Nejvyššího správního soudu. Ten pak k dané problematice zaujal např. v rozsudku ze dne 4. září 2015, č.j. 8 As 6/2015-37, v jeho bodu třináctém až patnáctém, následující stanovisko:

„Dalším znakem emailové komunikace je její zásadní neprůkaznost (srov. výše citovaný rozsudek č.j. 9 As 261/2014 – 44). Stěžovatel měl za to, že odeslání žalovaného rozhodnutí nebylo prokázáno žádným dokumentem ve správním spisu ani „printscreenem“ doloženým žalovaným v řízení před krajským soudem. Zároveň podotkl, že sám by nemohl prokázat uskutečnění podání pouhým printscreenem obrazovky emailového klienta. K tomu kasační soud zdůrazňuje, že je třeba rozlišovat mezi doručováním písemností správním orgánem prostřednictvím emailu podle § 19 odst. 8 věta druhá a třetí a emailovým podáním účastníka řízení vůči správnímu orgánu, popř. soudu. V případě podání účastníka řízení je rozhodný okamžik dojití podání správnímu orgánu či soudu; proto pro zachování lhůty nestačí, je-li podání odesláno emailem poslední den lhůty (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2006, č.j. 8 Afs 82/2006 – 68, nebo rozsudek č.j. 7 Afs 113/2014 – 33). Pokud by účastník doložil odeslání písemnosti printscreenem emailového klienta či obdobnou formou záznamu o odeslání emailu, prokázal by pouze odeslání podání, nikoliv zda (a kdy) podání došlo soudu či správnímu orgánu, a to i pokud by v daném případě nebyl důvod pochybovat o pravosti důkazu odeslání emailu. Naproti tomu podle § 19 odst. 8 správního řádu správní orgán doručuje jako

by účastník nepožádal o doručení na elektronickou adresu (tedy zejména poštou na adresu trvalého pobytu), nepotvrdí-li adresát přijetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání emailu. Rozhodnou skutečností je tedy již samotné odeslání emailu bez ohledu na to, zda se zpráva dostala do dispozice serveru adresáta. Nejedná se přitom o výraz nerovnosti mezi povinnostmi správního orgánu a účastníka řízení, ale o dvě strany téže mince. Činí-li účastník úkon vůči správnímu orgánu prostřednictvím emailu, tedy nezaručeným prostředkem komunikace, je na něm, aby zjistil, zda podání skutečně došlo. Pokud požaduje, aby tímto způsobem jemu doručoval správní orgán, nemůže se následně vyhnout doručení tím, že přijetí písemnosti nepotvrdí a sám bude poukazovat na nezaručenost a neprůkaznost emailové komunikace. V takovém případě, ať již účastník nepotvrdil doručení z důvodu nedojetí písemnosti či z jiného důvodu, musí mít správní orgán možnost doručovat jiným způsobem, zpravidla prostřednictvím poštovního doručovatele.

Co se týče prokázání odeslání písemnosti prostřednictvím emailu, Nejvyšší správní soud uvedl v usnesení čj. 8 Afs 82/2006 – 68, že „výtisk emailové hlášenky“ není nenapodobitelný, a „v případě vzniku pochybností o odeslání zprávy proto zpravidla nebude postačovat k prokázání tohoto odeslání“ (obdobně rozsudek čj. 8 Afs 55/2008 – 70). Stejný závěr je platný ve vztahu k printscreenu obrazovky elektronické podatelny (či jiného emailového klienta), protože i zde je v případě vzniku pochybností možné uvažovat o falsifikaci snímku obrazovky. Jediným zaručeným způsobem prokázání odeslání emailu by byl znalecký posudek počítače, z něž měl být email odeslán (srov. opět usnesení čj. 8 Afs 82/2006 – 68 a rozsudek čj. 8 Afs 55/2008 – 70). Ve věci, v níž kasační soud rozhodl rozsudkem čj. 7 Afs 113/2014 – 33, stěžovatel navrhl prokázat včasnost podání žaloby kopií emailu odeslaného z programu MS Outlook uloženou v elektronické podobě na CD, v případě pochybností výsledkem osoby, která email odeslala, případně nahlédnutím soudu do počítače, z něž byl email odeslán, a v případě přetrvávajících pochybností provedením znaleckého posudku k danému počítači. V citované věci nebyly navrhované důkazy provedeny, protože nebyly s to prokázat doručení emailu do elektronické podatelny soudu. Uvedenou hierarchii důkazních prostředků (podle jejich důkazní síly) ale lze obecně přijmout pro účely prokázání odeslání emailu.

Podle kasačního soudu po správním orgánu nelze požadovat, aby prokazoval odeslání písemnosti emailem ve smyslu § 19 odst. 8 správního řádu znaleckým posudkem k počítači, z něž byl email odeslán, vždy když adresát písemnosti nepotvrdí její přijetí a následně ničím nepodloženým tvrzením zpochybní odeslání předmětného emailu. Takový přístup by byl v rozporu se smyslem institutu doručování písemností na elektronickou adresu účastníka řízení, jímž je urychlení řízení, a umožňoval by bujení procesní taktiky spočívající v podání účelové žádosti o doručování na elektronickou adresu, nepotvrzení doručení rozhodnutí a následném zpochybňování správnosti doručení na adresu trvalého pobytu [srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2014, čj. 9 As 162/2014 – 31, nebo ze dne 3. 7. 2014, čj. 9 As 144/2014 – 53, v němž soud popsal tuto procesní taktiku následovně: „tento zmocněnec (R. K.) řidiče v přestupkovém řízení zastupuje, a to se stejnou či obdobnou procesní strategií. Vždy uplatňuje požadavek na doručování písemností na shora uvedenou e-mailovou adresu, převzetí resp. doručení písemností ovšem dle § 19 odst. 8 správního řádu následně nepotvrdí. Rozhodnutí je mu tedy adresováno na adresu trvalého pobytu, vhozeno do schránky a doručeno fikcí, neboť zásilky jemu určené zmocněnec nepřebírá. Následně po uplynutí

několika měsíců obviněný z přestupku zmocní třetí osobu (v projednávané věci je to pan K. S.), aby nahlédla do spisu, pořídí si kopie celého spisového materiálu a v žalobě podané ve lhůtě počítané od tohoto nahlédnutí různými způsoby zpochybňuje doručení konečného rozhodnutí ve věci. Náhodou jistě není ani to, že v řízení před správními soudy, v obdobných věcech a se zcela stejnou procesní strategií, přebírá zastoupení v záhlaví uvedený advokát (*pozn. NSS: Mgr. Topol*)).“

V intencích uvedeného a výše zmíněného proto krajskému soudu nezbylo, než konstatovat, že e-mailové podání zástupce žalobkyně ze dne 20. 5. 2013 správnímu orgánu I. stupně vůbec nedošlo, tedy že žalobkyně dle § 37 odst. 4 správního řádu nepotvrdila své odvolání ze dne 14. 5. 2013 způsobem tímto zákonem předvídaným, a proto k němu ani nebylo možno přihlížet. Odvolání datované dnem 5. 6. 2013, které bylo zasláno na e-podatelnu prvoinstančního správního orgánu dne 6. 6. 2013 suznávaným a zaručeným elektronickým podpisem, proto bylo již podáno opožděně, neboť 15 -ti denní odvolací lhůta podle § 83 odst. 1 správního řádu marně uplynula dnem 15. 5. 2013.

Krajský soud se ztotožnil se žalovaným v tom, že odvolání žalobkyně bylo podáno po lhůtě pro ně stanovené, jakož i s celým odůvodněním žalovaného rozhodnutí, na něž v dalším odkazuje. S uvedeným pak ovšem souvisí otázka včasnosti podání žaloby proti žalovanému rozhodnutí, když podle § 72 odst. 1 s.ř.s. lze podat žalobu do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením jeho písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Jinak pro daný případ zákonem stanoveno není, a proto nabylo-li žalované rozhodnutí právní moci žalované rozhodnutí dne 16. 5. 2013, byl nejzazším dnem k podání včasné správní žaloby proti němu den 16. 7. 2013. Žalobkyně však podala žalobu až dne 2. 4. 2014, a tedy opožděně.

Nestanoví-li podle § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s. tento zákon jinak, soud usnesením žalobu odmítne, byla-li podána opožděně. Vzhledem k tomu a shora uvedenému proto byla žaloba ve výroku I. tohoto usnesení podle citovaného ustanovení odmítnuta, když s.ř.s. jinak nestanoví. Zmeškání lhůty pro podání žaloby přitom nelze prominout (§ 72 odst. 4 s.ř.s.).

Podle § 60 odst. 3 s.ř.s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, protože žaloba byla odmítnuta (viz II. výrok usnesení).

Podle § 10 odst. 3 poslední věty zákona ČNR č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění, soud vrátí ze svého účtu zaplacený soudní poplatek, byl-li návrh (v daném případě žaloba) před prvním jednáním odmítnut. A to je právě daný případ, kdy tímto způsobem byla odmítnuta výše uvedená žaloba. Vzhledem k tomu krajský soud rozhodl ve výroku III. tohoto usnesení tak, že se žalobkyni vrací jí zaplacený soudní poplatek, a to vylepením kolkových známek na č.l. 23 soudního spisu.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 29. října 2015

JUDr. Pavel Kumprecht, v. r.
samosoudce